

Това ще рече да сипвашъ масло въ огъня.

— Владиката е въ Тулча. Канилъ го Стефанаки бей да служи за Св. Василий, а валията е гръкъ потурнякъ.

— Ами рускиятъ консулъ? — хитро подмята баба Тонка и бързо си намира работа въ другата стая.

Момъкътъ спира досадната си разходка и се замисля:

— Никола, майка ти е права. Рускиятъ консулъ може много да помогне. Хайде да вървимъ.

— Чакай! — синътъ на баба Тонка прекосява бързо стаята и излиза вънъ на двора. Той се бови минута-две, после чуква отъ вънъ и махва съ ржка:

— Хайде!

Гостътъ излиза и слисанъ спира на прага: дворотъ е пъленъ съ млади мъже.

— Я, и Димитъръ билъ тука! Ура, Митьо, славно ще бжде.

— Вие сте я наредили вече, — муси се Димитъръ, — а азъ се тюккамъ и вайкамъ! Не ви е срамъ!

— Не дрънкай, не дрънкай!

Сивиятъ день е преполовенъ. Мъглата надъ Дунава се сгъстява, скоро ще покрие цѣлия градъ. Наближава вечерня — сега му е времето.

Младежитъ шушукатъ. Раздѣлятъ се на групки, пакъ се събиратъ: жужътъ като разсърденъ кошерь. Единъ гласъ се издига надъ другитъ!

— Каквото и да стане, нѣма да споменаваме името на Драганъ Цанковъ. Не бива да му се чува името, за да може после да ни отправа предъ валията.